

RODINNÁ• ROZEPÁ~E

Pondělí, 28 srpen 2017

Náš pradědek koupil a postavil nádhernou chalupu u jezera, kde co si pamatuju, naše rodina vždy trávil celou léto. Rodiče taky provedli hodně úprav, chata je velká a opravdu dobře vybavená a patří k ní i dost velký pozemek. Když rodiče zemřeli, spadla chata má a můj dvěma sestřím. S manželem jsme pak obě sestry - cca dvacet let - vyplatili.

Pochopitelně, naše starost a náklady o udržování chalupy bylo od té doby jen na nás. Ale jinak se nic nezměnilo, na chaloupku jezdili všichni pravidelně dál, a všichni jsme tam měli mnoho nádherných zážitků.

Jenže jak stárneme, tak údržba začala být pro nás dva přílišná; velkou záležitostí. Jak fyzickou, tak finanční. Obzvláště proto, že poslední roky tam nikdo jiný, než manžel a já, už nejede. Naposledy tam byli před pár lety. A tak jsme se rozhodli, že chalupu prodáme. Oznamovali jsme všem, že pokud si chtějí vyzvednout jaké rodinné věci, upomínky, spadnout něco, co by jim chalupu připomínalo, tak mají čas do konce léta.

Neuvěřitelná reakce... Všichni byli najednou v šoku, naštvaní, rozrušení. Netě mi brečela telefonem, že tam plánovala svatbu (nemá ani žádnou známou), jedna sestra tvrdí, že jsem sobec a ničem rodinnou tradici, druhá nám navrhla, že chatu odkoupí (nabídla dokonce jen zlomek ceny). A já teď nevím, co s tím. Všichni ze mě dělají tebe tu špatnou, a přitom si těmi roky na chalupu ani nevzpomínali. (Což jsem všem vysvětlila, ale je to jako hrách na zeď házet). Nehledě na to, že veškeré náklady jsme celou tu dobu táhli my!

Manžel si myslí, že bude nejlepší se na všechny vykašlat, a chalupu prodat. Mám ale přirozený pocit zrad a viny. Co mám dělat?

MARTA Milá Marto, pro dobrotu, našebrotu... :-))) Trápíš se úplně zbytečně. Je to stejné, jako kdybys chodila k sestřím domů na návštěvu, a pokud by ony chtěly svůj byt prodat, tak bys jim ty udělala podobnou scénu... Spadá ti to hloupé? Ano, je to tak... Chaloupka byla a je váš majetek, do kterého vám už nikdo nemá co mluvit. Navíc, když jste se o ni posledních dvacet let starali jen vy... Od tebe je naopak velmi milé, že jsi jim nabídla, že si mohou vzít nějakou tu upomínku... Takže dej na svého manžela a nech je být. Ono je to snad přejde - a když ne, je to smůla... d@niela